№ 5. КИЇВ, БЕРЕЗЕНЬ 1950 р. РІК ВИДАННЯ X ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

НЕ КАЖИ ГОП

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Керівники деяких районів Дніпропетровської області ще взимку запевняли, що їх райони повністю готові до сівби, а коли прийшла весна — виявилось багато серйозних недоліків, особливо в підготовці тракторного парку.

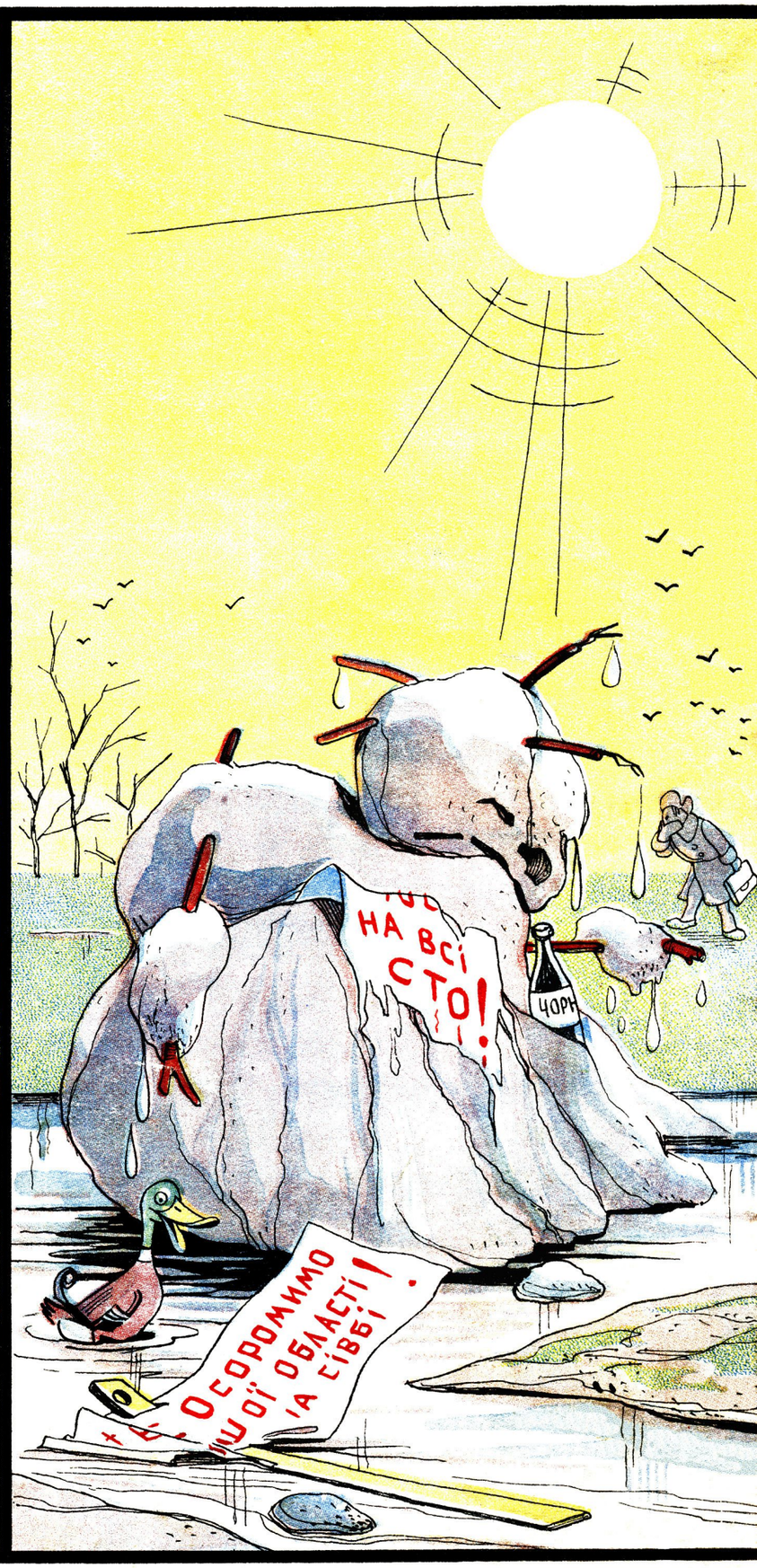

А як пригріло весняне сонце...

Здоровенькі були!

ЛИСТ ІВАНУ ПАВЛОВИЧУ ДОВГОПОЛОМУ — ЗАВІДУЮЧОМУ ДРАБІВСЬКИМ РАЙОННИМ ВІДДІЛОМ СОЦЗАБЕЗПЕЧЕННЯ, ПОЛТАВСЬКОЇ ОБЛАСТІ.

Іване Павловичу, здоровенькі були!

Мабуть, не сподівалися одержати від мене вісточку, думали, що обійду Вас своєю увагою. А сім кіп Вам всякого добра, Іване Павловичу! Вам та не написати! Та ще після всього пережитого Вами в день жіночого свята — 8 березня.

Ой, і день же випав. Вірніше, не день, а вечір. Вдень все йшло пристойно. Приходили пенсіонери — Ви їх приймали, дзвонив телефон — Ви відповідали, подавали на підпис папери — Ви їх підписували або не підписували. Одним словом, все йшло, як по писаному, і ніщо не віщувало ні гроз, ні хмар у найближчому майбутньому. Навпаки, перші усмішки весняного сонця, срібний передзвін жайворонків, що долинав з околиць Драбова, настроїли Вас на ліричний лад, і наприкінці робочого дня з Ваших грудей навіть вирвалася пісня:

«Ой, коли б вже вечір, та й повечоріло,
Може б моє серце та й повеселі-і-ило...»

Вечір, як і слід було чекати, прийшов, але не звеселив він Вашого серця, а тяжко засмутив, примусив його битися з такою неймовірною швидкістю, з якою воно не билося і тоді, коли Ви були маленьким, і Вас бабуня домовиком страхала.

І хто б подумав, хто б сказав, що трапиться це на урочистих жіночих зборах. Сиділи Ви собі в залі, настрій був урочистий, піднесений, і Ви так палко аплодували промовцям, що дехто почав, навіть, звертати на Вас увагу. Обернулася у Ваш бік і комсомолка Ніна Денисенко. Ви помітили її погляд і ледь не зомліли. Душа дременула в п'яти, а серце почало буквально вібрувати. А що як вона зараз виступить, — майнула в голові жахлива думка. — Попросить слово, вийде на трибуну й почне:

— Правильно тут говорили товариші, що в нашій країні жінки стали великою силою. Жінки беруть активну участь у державній і громадській роботі, показують зразки трудової доблесті на підприємствах, у колгоспах і радгоспах, самовіддано працюють у школах, лікарнях, установах, їх обирають до Верховної Ради. Але не перевелись ще «герої», які намагаються тримати цю силу під спудом. Хто ж вони ці «герої»? Це люди, товариші, з світоглядом епохи царя Гороха. Вони глибоко переконані, що жінці дорога — від печі до порога. Правда, свого світогляду вони не декларують. Більше того, удають з себе передових і час від часу з пафосом проголошують: «Дорогу жінці!», «Висувати жінок на керівну роботу!»

Один з цих горохових героїв, за якими давно плаче архів (не приведи господи, якщо так і скаже), сидить ось тут між нами. Прізвище його — Довгополий, посада — завідуючий районним відділом соціального забезпечення. Дайте йому дорватись до трибуни, й Ви почуєте, яку він промову вшкварить. Він вам скаже, скільки жінок обрано до Рад, скільки удостоєно високого звання Героя Соціалістичної Праці, скільки нагороджено орденами й медалями. Та ще й гордість свою висловить з приводу цього. Але на ділі він зовсім інший. Я мала нещастя переконатись у цьому на власному гіркому досвіді...

Ви були до того наелектризовані, що Вам здалося, наче Ніна Денисенко й справді розповідає вже, як вона повернулася з декретної відпустки, як Ви недопустили її до роботи рахівником, сказавши, що на її місце прийняли кріпкого, вольового мужчину, бо посада рахівника в райсоцзабезі не така-то вже й легка, а для жінки, тим більше матері, зовсім не по плечу.

Ви хотіли тихенько вислизнути з залу, але ноги не слухалися Вас, і Ви змушені були покірно сидіти й чекати удару.

Ніна Денисенко, на жаль, не виступила й удару, на жаль, не послідувало. Страх Ваш поступово улігся, душа повернулась на своє старе місце, серце заспокоїлось і все.

Ні, не все, Іване Павловичу! І удар ще буде нанесено, і Ніну Денисенко доведеться відновити на роботі. За беззаконня у нас по голівці не гладять. Смію запевнити Вас у цьому.

Полум'яний привіт від усього серця.

Од Вашого ПЕРЦЯ.

Шведський головнокомандуючий генерал Юнг заявив, що він веде справу до безпосередньої участі Швеції в імперіалістичній авантюрі паліїв війни і готує шведську армію до агресивних операцій за межами Швеції.

(З газет).

Мал. С. САМУМА

НАЙНОВІШИЙ ШВЕДСЬКИЙ СІРНИК МАРКИ «ПАЛІЙ»

(Патент — американський)

іноЗемний гумор

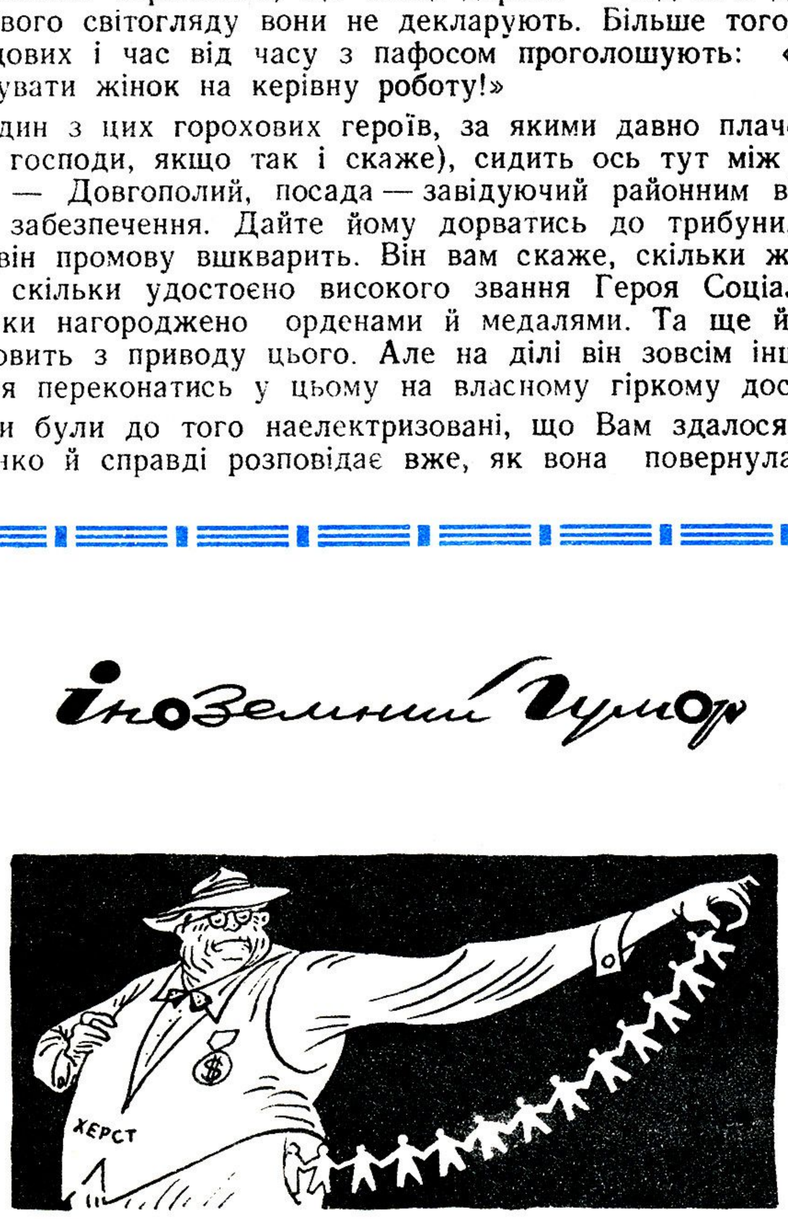

«Незалежні» американські журналісти.

(«ФОРВЕРТС» — Голландія).

Під одним прапором.

(«ТВОРБА» — Чехословаччина).

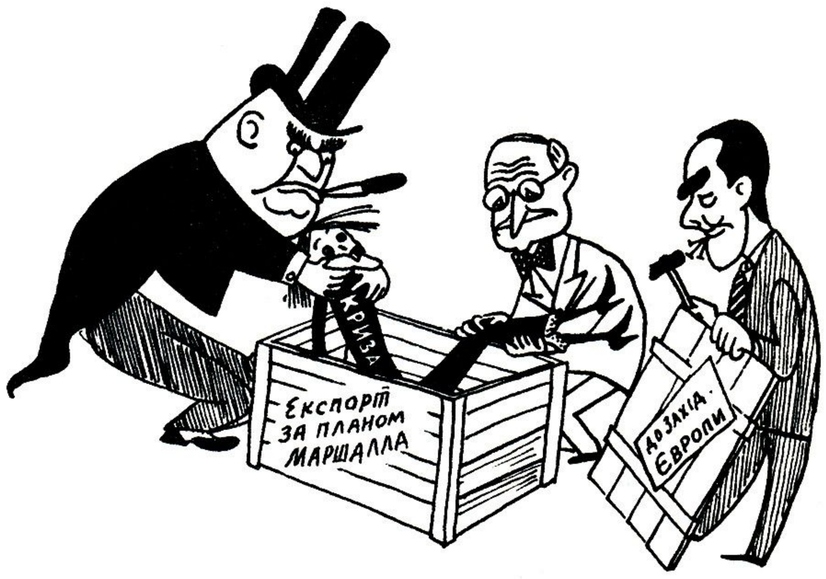

Найцінніший подарунок Європі.

(«ДИКОБРАЗ» — Чехословаччина).

З матеріалів, надісланих на конкурс Перця

СОУС ІЗ ШАМПІНЬЙОНІВ

Один цінитель страв тонких,
Знавець всіх кухарських законів,
Задумав сам приготувать
Якийсь там соус з шампіньйонів.

Задумав й зразу ж накупив
Усяких спецій екзотичних.
А шампіньйонів... Ну, ніде
Нема грибів тих поетичних.

Він в «Гастроном». Він на базар.
Нервує, бігає і злиться...
— Вам шампіньйонів? — скрізь йому, —
Будь ласка, ось де печериця!

Стомився, шукаючи. Упрів
(Жива ж людина, а не криця),
І скрізь одне: — Гриб шампіньйон?
Вам скільки зважить печериці?

Надворі ніч. Цінитель страв
Додому плентається журно.
Він непотрібних спецій груз
Давно вже викинув до урни.

Прийшов додому. Розказав
Дружині про свої походи...
Дружина ж сміхом залилась
З цієї дивної пригоди.

А небораці й невдогад,
Чому дружина так сміється?..

. . . . . .

Та той «французький» шампіньйон
В нас печерицею зоветься.

Віталій ЯРОШ.

●

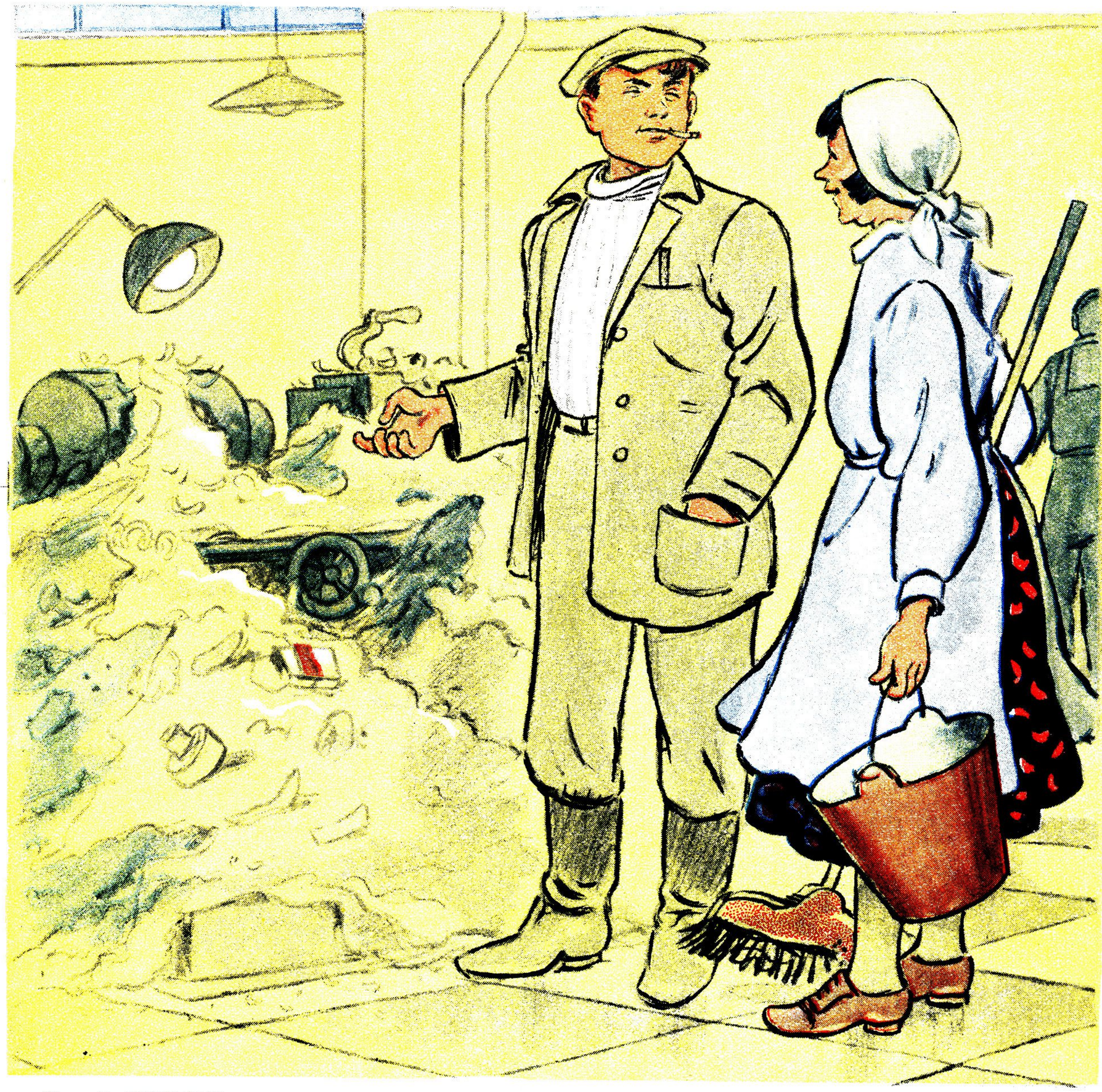

Мал. В. ГЛИВЕНКА

„ШКОЛА ОЧАРУВАННЯ"

Глуповський градоначальник із знаменитої сатири Салтикова-Щедріна «Історія одного міста» Василіск Бородавкін склав законопроект про те, як виховувати градоначальників. Він пропонував:

«1) Заснувати осібний виховний градоначальницький інститут. Градоначальники, як особливо приречені, повинні й виховання дістати особливе. Слід градоначальників від грудей материнських відлучати і виховувати не звичайним материним млеком, а млеком указів правительствуючого сенату й розпоряджень начальства. З наук викладати три: а) арифметику, як необхідний посібник при стяганні недоїмок: б) науку про необхідність очищати вулиці від гною і в) науку про поступовість заходів.

При такій системі можна сказати наперед:
а) що градоначальники будуть міцні та
б) що вони не здригнуть».

Губернатор штату Вашінгтон Джефферс пішов ще далі глуповського градоначальника. Він не лише пункт за пунктом здійснив проект Бородавкіна, але й вніс до нього істотне доповнення. Так, «науку про поступовість заходів» він доповнив розділом «Як очаровувати виборців (перед виборами)». З цією метою Джефферс відкрив недавно у Вашінгтоні так звану «Школу очарування» (Shool of charm).

За партами цієї школи сидять лисі учні — кандидати від республіканської партії на пости градоначальників (мерів), муніципальних радників, членів уряду штату та інших діячів. Спеціалісти, виписані з голлівудівських кіноательє, навчають лисих учнів, як розсипати солодкі посмішки під час передвиборних зустрічей з виборцями: як по-панібратському плескати по плечу виборця-робітника (мовляв, ми з тобою рівноправні хлопці, сьогодні я мер, завтра ти губернатор, аби, хе-хе-хе, гроші!..); як ніжно підморгувати виборцям — представницям прекрасної половини людського роду.

Витрати на утримання цієї «школи передвиборної демагогії» (як називає її комуністична газета «Дейлі Уоркер») американський уряд взяв на себе. Ці витрати в шість разів перевищують суму, асигновану на зимову допомогу безробітним штату Вашінгтон.

Леонід ПОЛЯКОВ.

ЧИСТУН

— Приберіть біля мого верстата!
— А де він?
— Приберіть, тоді побачите!

ВИСТАВКА

Шкідтреба

АЛЮМІНІЙОВЕ РЕШЕТО

Ви, очевидно, чули дитячу пісеньку:

Іди, іди, дощику,
Наваримо борщику
У новому горщику...

Співаючи цю пісню, діти, звичайно, мають на увазі не ті горщики, що продаються у фірмових магазинах Різнопромспілки. В цій посудині борщику не звариш, бо вся вона у раковинах та дірках і нагадує швидше металеве решето. Тримати в ній рідину абсолютно неможливо. Дарувати його дітям для гри в «дощик» теж не рекомендується: об вінця алюмінійового горшка-решета легко порізати пальці.

Доводимо до загального відома: не святі оці горшки ліплять, а бракороби з Васильківської промартілі ім. Калініна. Очолює артіль Семен Григорович Винокуров.

УКРСПОРТПАРТАЧ

До уваги спортсменів: враховуючи вашу потребу в зручному і легкому одязі, київський комбінат «Укрспортпостач» розгорнув виробництво кольорових майок-футболок.

Детальний опис цієї продукції можна знайти в книзі вражень нашої виставки. Ось що пише студент А. Волошин:

«Одягнув майку виробництва «Укрспортпостач» — і в мене зразу почервоніли шия, спина і живіт».

Всі інші відгуки говорять про те ж саме.

Споживачі цікавляться: а як почуває себе в цій майці сам Пилип Яковлевич Когут — керуючий «Укрспортпостачем»?

Відповідаємо: Пилип Яковлевич ніколи не користується продукцією власного виробництва. Через це, певно, і не червоніє.

А даремно!

О, ОКО, ОКО...

Кому з дітей не доводилося користуватися зошитами Харківської картонажно-білової фабрики. Не в кожному зошиті школярі налічать належну кількість аркушів, не на всіх аркушах помітять лінійку, зате в кожному зошиті обов'язково знайдуть папірця з написом: «Переглянуто».

Паперові, звісно, доводиться терпіти і таке окозамилювання; на те він і є папір. Але чому діти повинні терпіти від бракоробства дорослих — це вже пояснити нелегко. На це питання хай дасть відповідь директор картонажно-білової фабрики Наталя Іванівна Козакова.

Так чи інакше, а їй доведеться відповідати!

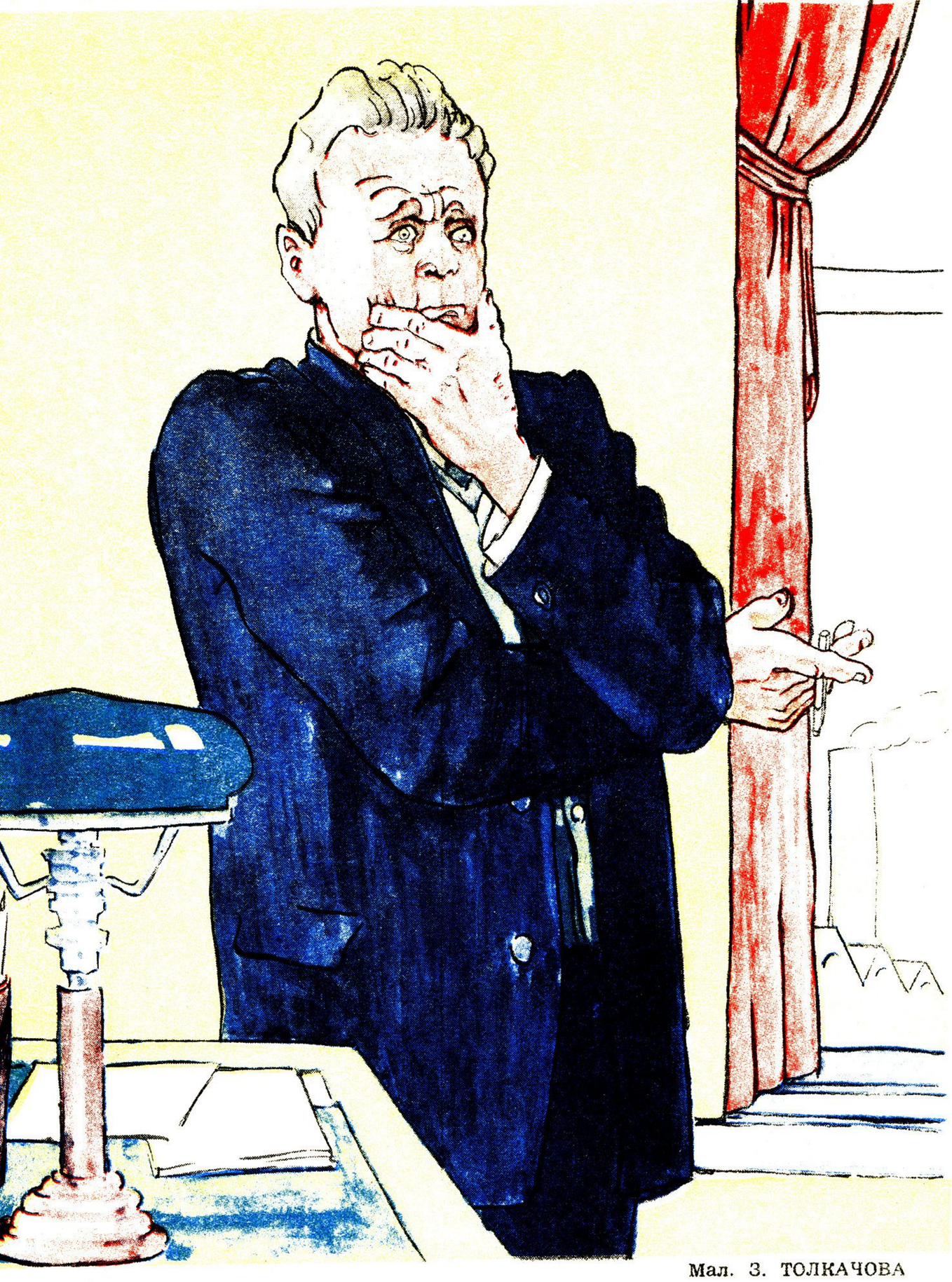

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

ЗАРАПОРТУВАВСЯ

— Ви хочете, щоб я і в цехах бував, щоб я і гуртожитки відвідував, щоб я і на робітничі збори приходив. Припустімо! Буду бувати! Буду відвідувати! Буду приходити! Але коли ж я заводом буду керувати?!

Перчинка

НА ЛОВЦЯ — ЗВІР

ПІДГОТОВКА до облави на вовків закінчилась. Загонщики з різних кінців підняли галас. Мисливці звели курки. І тут...

І тут трапилось те, чого ніхто не чекав. З лісу вибіг вовк і сміливо пішов на зближення з противником.

— Стріляй! — нетерпляче гукнув хтось. Але ніхто і не думав стріляти, бо в зубах у вовка майорів білий аркуш — знак парламентерської недоторканності.

Вовк припав на передні лапи і поклав перед мисливцями білий аркуш: — Читайте!

І мисливці прочитали. Насамперед їх увагу привернув до себе підпис:

«Нач. Управління у справах мисливського господарства при Сумському облвиконкомі — **Тарєлов**».

Мисливці перезирнулись: законна бумага. З підписом, з штампом, з вихідним номером... Цікаво, про що ж пише товариш Тарєлов?

«По поступившему заявлению от охотников о том, что на 18 января с. г. охотоведом Облсовета Удоор т. Ананченко организовывается облава в лесоучастке «Рихтарском» в районе хут. Лободивщина, о чем не поставили в известность меня».

— М-да... — зачухали потилиці мисливці. — І, справді, неув'язка. Появився вовк, а ти зразу, з бухти-барахти, так в нього і цілиш, замість того, щоб сісти на поїзд, поїхати до Сум і «поставить в известность» товарища Тарєлова.

— Читай далі, — гукнуло зразу кілька голосів. — Що там ще пишеться?

«Кроме того, всякие облавы в районе ур. «Рихтарском» без предварительной подготовки и разведки делать не целесообразно ввиду того, что там имеются волки...»

Чули?..

ПРО РІЗНІ СМАКИ

ІНОДІ між людьми виникають суперечки через різні смаки. Інакше сталося на Білокриницькій нафтобазі, Велико-Олександрівського району, Херсонської області. Тут трапилась неприємність саме через однакові смаки. Всі працівники нафтобази люблять радіо, а особливо захоплюється ним Павло Григорович Кондратьєв. Але Павло Григорович не тільки любитель радіо, а й директор нафтобази. Тому суперечку він розв'язав на власний смак: забрав радіоприймач нафтобази до себе додому.

От і посперечайся з ним!

Вся ця історія має неприємний присмак: від неї тхне нечесністю. Про це ми і вирішили нагадати П. Г. Кондратьєву, хоч це, може, і прийдеться йому не до смаку.

НЕ ВМЕР ДАНИЛО...

ГОРОДИЩЕНСЬКА районна газета (Київська область) піддала критиці роботу продавця Осауленка за торгівлю з «нагрузкою».

Голова Городищенської райспоживспілки т. Бененко швидко відгукнувся на сигнал преси. Він надіслав до редакції такого листа:

«При перевірці вказаних фактів встановлено, що камсу фактично т. Осауленко продавав в тарілках покупцям, але тарілки брати не примушував, а лише пропонував купувати тарілку з камсою».

Одне слово, не вмер Данило, а болячка задавила...

Великі дипломати сидять у Городищенській райспоживспілці!

До літератури

З матеріалів надісланих на конкурс Перця

ПЕРЕГОНКА

(Літературна пародія)

Стоїть над степами...
пташиний грай...
Із області йде авто...
Не випередить ніхто...
(М. Руденко. «ЩАСТЯ»).

Де грай стоїть, неначе стовп,
Поблизу автостради,
Я радий гнатись за авто
І випередить радий.
Для перегонки ціль ясна,
Хоч бігать я не звичний...
Але ж машина обласна,
А я поет — столичний.
Коли не станеться біди
У день цей автодорний,
Я крикну: «Музо, глянь сюди —
Який-бо я моторний!»

Іван ЦАРЕВИЧ.

Сергій ШВЕЦОВ

БАЛАДА ПРО МИЛЬНИЙ ПУЗИР

Поет Скороспілка опублікував
Півдюжини віршів в газеті щоденній.
І раптом критичний прибій залунав:
«Він всіх на обидві лопатки поклав!
Він — Пушкін! Він — класик! Він — геній!»

І ось вже його підіймають на щит,
І падають лаври на плечі:
Вже критик про нього тепер верещить
І щось «Літгазета» щебече.

Йому фіміам, наче метру, курять,
Звуть гордістю нашої ери
І з ранку до ночі
До нього спішать
Кур'єри, кур'єри, кур'єри...
Удень він складає договори,
Заповнює різні анкети.
Щовечора в нього тепер — вечори,
Щоночі у нього — бенкети.
Вже він до «вологи живлющої» звик,
Цілком занедбавши роботу.

Вважає читання журналів і книг,
Як зайву для нього турботу.
Його по інерції ще видають,
Хоч плескають менше і тихше.
Щодня він дає чергове інтерв'ю,
Та більше нічого не пише.

Не пише. І декілька років підряд,
У тім не міняючи звички,
Щотижня з усіх він місцевих естрад
Читає ті ж самі дрібнички...

І рада критична вирішує так,
Безжально затвердивши присуд герою:
— Поета, що видихався,
Ніяк
Не можна вважати зорею новою.
Нам помилка наша тепер зрозуміла
І наші слова вже назад ми берем,
Бо замість звання «поетичне світило»
Слід мильним назвати його пузирем!

Переклав з російської Г. ПЛОТКІН.

«ЛІТЕРАТУРОЗНАВЕЦЬ»

(Епіграма)

В його статтях нема життя
Й думок своїх замало...
І, як рефрен,
Чужих імен цілісінький каталог.

Іван ГЛИНСЬКИЙ.

м. Вороновиця (Вінниччина).

ВЛАСНОШКУРНИКИ

Як пригадує читач, під такою ж назвою був уміщений фейлетон в одному з попередніх номерів. Після цього, серед листів, що надійшли до редакції, прийшло два листи з такою приписко: «Дорогий Перче! Знайшовся і в нас власношкурник... Зареєструй його!»

Отже, спіймалося на перчанський гачок ще два типи, які більше дбають про свою власну шкуру, ніж про державні і громадські інтереси. Ось вони!

ДУБРОВИЧ

Виволікаємо на світло верткого махінатора-власношкурника А. Ю. Дубровича, керуючого Смілянською райконторою «Заготскот». Дуже хитра птиця! Клює державне добро вже кілька років і — що дивно — клює під самісіньким носом смілянських районних організацій.

Клює так. Здали, скажімо, колгоспи у м'ясопоставку жирних воликів. Керуючий «Заготскоту» Дубрович негайно повідомляє про це «довірену особу» Петра Гураненка, з яким уклав свій власношкурницький договір.

На ранок — воликів у «Заготскоті» нема.

Волики вже в лісництві. Гураненко одягає на них ярма і перетягує ними тесані дуби, сосни. «Викачує» жир з воликів доти, доки не починають на них стирчати ребра.

— Перетягнув? — питає (щоб ніхто не чув) Дубрович.

— Перетягнув...

Виснажена худоба здається після цього державі.

Власношкурник і махінатор А. Ю. Дубрович одержує за «експлуатацію транспорту» лісоматеріал. Цей матеріал розпилюється на Дубіївському лісозаводі, дошки продаються на базарі, і «воловий жирок» уже приємно шелестить у кишені Дубровича.

Хіба збудований Дубровичем дім не на тому «жирку» тримається? Хіба придбані Дубровичем мотоцикл, велосипед, два акордеони не тим «воловим жирком» вилискують?

Ми розповіли тільки про один спосіб Дубровича дерти з держави. А Смілянській прокуратурі радимо продерти очі і придивитися ще й до інших «способів» (як Дубрович, купуючи худобу на базарі, перероблює м'ясо на ковбаси і тут же продає, як працювала для його кишені машина райконтори і т. д.).

Конкретні факти і докази дадуть прокуратурі чесні люди із Сміли, які вже давно нарекли Дубровича власношкурником.

ЯЦЕНКО

Цей розперезався теж на всю свою власношкурницьку зажерливість. Керує він так само райконторою, тільки не «Заготскоту», а конторою зв'язку. Адреса: Кагановичський район (Київська область). Прізвище — Яценко.

У нього дуже налагоджений і, можна сказати, нерозривний зв'язок з... своїм власним господарством.

За останні роки Яценко вигодував п'ять кабанів тими кормами, що їх мали їсти коні районної контори... та троє коней тих, що від виснаження загинуло, а кабанчики вийшли — нічогенькі, сальце на них аж трусилося...

Власна Яценкова корівка вдалася, очевидно, в свого господаря. Така ж зажерлива, як і він. Уже доїдає і сінце, і овес, куплені для поштових коней. Коні везуть пошту і ледь ноги тягнуть, а корівка — брикає, що й не вдержиш!

В районі знають, що торік був зірваний ремонт телефонної лінії.

Чому?

Дуже просто. Ремонт лінії — це ж державна справа, а Яценко задумав будувати власний дім. Чотири чоловіки були «переключені» з ремонту лінії на заготівлю лісоматеріалів для майбутнього будинку Яценка.

Попрацювали зв'язківці непогано. 45 кубометрів заготовили. Кіньми контори перевезли, силами контори акуратно склали і пішли одержувати гроші «за ремонт лінії».

Яценкова лінія (власношкурницька) на цьому не кінчається.

Колектив райконтори зв'язку торік не один раз дружно виходив обробляти і копати картоплю підсобного господарства контори. Картопля вродила непогано і, мабуть, «підсобила» Яценкові теж непогано, бо ось уже скоро весна, а його корова і підсвинки іще їдять ту картопельку, притрушену вівсяною дертю.

...Хороше буде, якщо до начальника Кагановичського відділу зв'язку подзвонить його обласний начальник (ми певні, що цей телефон працює бездоганно!) і скаже:

— Завітайте до мене!

А потім у розмові запитає:

— Розкажіть, Яценко, повно і детально, за що вас люди прозвали власношкурником?

З нетерпінням ждемо цієї важливої і потрібної розмови.

О. СТЕПАНЕНКО.

З малюнків, надісланих на конкурс Перця

Мал. М. ОГНІВЦЕВА (м. Харків)

На рівній нозі.

Майстри на побігеньках

У червоному кутку гуртожитку русявий юнак читає книжку вголос:

«...Він умочив перо і написав адресу: на село дідуневі».

— А лист, — посміхнувся юнак, — так не дійде!

Листа без адреси написав чехівський Ванька Жуков, але він дійшов по правильній адресі — до шістнадцятилітнього радянського юнака Володі Демидова. Як схоже і як несхоже життя цих двох юнаків. Володя Демидов теж сирота. Але живе він у радянській країні. Його виховав дитячий будинок. Він закінчив школу ФЗН і вже два роки працює муляром.

Ніхто не бив Володю шпандирем і копилом, як швець Аляхін Ваньку Жукова. Володя виховувався в дружному робітничому колективі. Тепер цей чудовий майстер заробляє до 3500 карбованців на місяць.

Ванька Жуков мріяв утекти від шевської науки. Він писав дідуневі: «...Я за шматок хліба впрошусь до прикащика чоботи чистити...» А Володя Демидов мріє про те, як побити рекорд знаменитого муляра України Івана Рахманіна. Яким неймовірно далеким, мікроскопічним здається поряд з Володею чехівський Ванька Жуков!

* * *

В гуртожитку для робітників тресту, яким керує Гільбург, немає, навіть, червоного кутка. Ні пісень, ні музики тут не чути. Зате на всіх регістрах звучить голос керуючого трестом Гільбурга.

— Симулянти!.. Ледарі!.. — нагороджує він цими образами юнаків і дівчат. — Звільню!.. Вижену!.

Гільбург не терпить ніяких заперечень, ніякої критики.

— Коли б ти не був секретарем, я звільнив би тебе протягом однієї доби за дезорганізацію, — розкричався Гільбург на секретаря партійної організації за те, що той «посмів критикувати його — керуючого!».

А критикувати є за віщо.

Група дівчат закінчила школу ФЗН. Всі вони одержали спеціальність штукатура четвертого розряду. Прибули на будівництво. А їм дають у руки... тачки.

Дівчата збентежені:

— Ми не вміємо штукатурити тачками. Нас учили...

— Мало чому там вас учили! — кричить Гільбург.

У нього, бачите, невистачає підсобних робітників. От він і кидає на «різні роботи» молодих майстрів. Дев'яносто процентів випускників шкіл ФЗН працюють тут не по спеціальності.

Маляр Бараник, наприклад, працює розсильною. Майстер на побігеньках! За системою Аляхіна — Гільбурга її тут миттю перекваліфікували на «старшого — куди пошлють»!

Випускники шкіл ФЗН теслярі 4 розряду Луценко, Ганич і Гирка ось уже кілька місяців опановують... звичайну лопату.

Ми застали в гуртожитку бригаду Соломахи. Дівчата-штукатури простоювали через відсутність підготовленого фронту робіт.

— Школи ФЗН, — скаржаться вони, — випускають нас майстрами, а Гільбург перекваліфіковує на нероб! І ще кричить, що йому невистачає робочої сили. А ми ж хто? Не сила?

Завдяки такій «організації» праці в тресті «Будинок молоді» будується, очевидно, з розрахунком на прийдешні покоління. Бо та молодь, що має вселитися в цей будинок, так і постаріє, не діждавшись Гільбургового подарунку.

Гільбург не тільки використовує трудові резерви, як його попередник швець Аляхін Ваньку Жукова. Гільбург і дбає про молодих робітників по-аляхінському.

Він обіцяв до 25 листопада минулого року підготувати до зими гуртожиток будівельників, де, головним чином, живе робітнича молодь. Не підготував. Потім «переобіцяв» закінчити до 15 грудня. Знов не підготував. Потім «пере-переобіцяв» закінчити до нового року (на 1 січня 1950 р.). І знову «не в ті вскочив». Підготовка до зими затяглася аж до весни.

* * *

До кабінету керуючого трестом входить новий комендант робітничих гуртожитків т. Куляба.

— Можна одержати краники до баків для питтєвої води? — питає.

— Краники? Краники можна... — відповідає Гільбург. Але тут до кабінету заходить якийсь відвідувач, і Гільбург просить коменданта підождати в коридорі.

Відвідувач пішов. Гільбург знову приймає коменданта. Але тут знову заходить хтось, і Гільбург знову просить коменданта «погуляти». І так п'ятнадцять разів підряд!

Комендант не одержав краників, зате дістав бойове хрещення. Він був контужений осколками бюрократизму, або, вірніше, шпандирем шевця Аляхіна. Буде тепер знати, як набридати начальству.

Держава не шкодує ні сил, ні коштів для підготовки трудових резервів. А такий «осколок бюрократизму», як Гільбург, не хоче використовувати цих резервів. Він не використовує їх за спеціальністю, не дбає за обладнання гуртожитків для них. Все це для Гільбурга, бачте, «дрібнички».

В основу виховання молодих робітників модернізований Аляхін — Гільбург поклав «шпандир» і «копил». За цією системою кваліфіковані молоді майстри працюють тут на побігеньках, а керуючий трестом тривожно стукає, сигналить по вищих інстанціях: «Задихаюсь!.. Невистачає кваліфікованої робочої сили!!!»

Постукати б до кабінету цього Гільбурга і спитати:

«Можна?.. Можна попросити вас забрати свої шпандирі й копили і взагалі звільнити цей кабінет!»

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ,
спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.

м. Дніпродзержинськ.

З малюнків, надісланих на конкурс Перця

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО (ст. Вапнярка)

Американські ліки для боннської кліки.

Пером по перах

«ВЕЛИКАЯ НЕПРАВДА»

Коли б «Театральна декада» № 4 (71) (видання Харківського відділення Українського театрального товариства) за 1950 рік та випадково потрапила до рук возного Тетерваківського, героя безсмертної української опери «Наталка Полтавка», він мав би повне право гнівно вигукнути:

«Великая неправда виставлена перед очі публичності. За сіє малоросійськая літопись в праві припозвать сочинителя позовом к ответу».

«Сочинитель», в. о. відповідального редактора І. Милютченко нещодавно «сочинив» і надрукував на стор. 9 бюлетеня таке:

«М. Лисенко, І. Котляревський. Наталка Полтавка. Опера на 3 дії. **Переклад М. Рильського».**

В. о. відповідального редактора «Театральної декади» І. Милютченко попав пальцем у небо! З чим його і поздоровляємо.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Вишли, будь ласка, терміново на шахту № 1- «Центральна» рятівну водолазну групу. У величезному водоймищі, яке утворилося з обіцянок і промов начальника шахти т. Бесарабова та з протоколів різних зборів, нарад і засідань, потонула проблема постачання води підземним робітникам.

Вся немудра механіка цієї проблеми полягала в тому, щоб видати всім підземним робітникам звичайні фляги й організувати газування води. Зробити це треба було ще в першому кварталі 1949 р. під персональну відповідальність т. Бесарабова. (Так записано в додаткові № 7 до колективного договору на 1949 р.) Минає вже перший квартал 1950 р., а проблема й нині там — лежить на дні.

Допоможи, Перче, добути на-гора з промовно-протокольного водоймища проблему водопостачання підземним робітникам.

Дуже тебе просимо!

К. ОГІЛЬКО.

Красноармійський район,
Сталінської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Чи знаєш ти південну ніч? О, ти не знаєш південної ночі! А коли вже конче хочеш знати, що таке південна ніч, — купи цукерку харківської кондитерської фабрики «Жовтень» в обгортці, яку я тобі посилаю.

Дивлячись на стародавній вітряк, на похилі хатинки під стріхами, — мимохіть задумаєшся: а в якому столітті живуть керівники цієї кондитерської фабрики?

І ще одне запитання напрошується у споживачів цукерок «Південна ніч»: чи має директор фабрики «Жовтень» хоч яке-небудь уявлення про правила правопису? Можна припустити, що для нього це — темна «південа» (на обгортці так і написано «південа») ніч.

А. НЕМАШКАЛО.

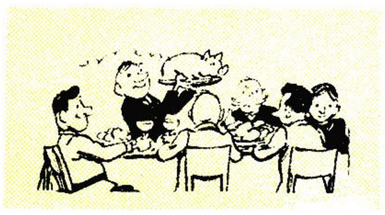

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Невелике місто Великий Токмак, а от розмах у місцевих керівників широкий. Завітали якось до колгоспу ім. Сталіна, що розташований тут-таки в районному центрі, голова виконкому т. Іванченков, секретар РК КП(б)У т. Барановський і ще деякі працівники району. Прийшли, поговорили... Поговоривши, — повечеряли, потанцювали... А згодом у колгоспних бухгалтерських книгах з'явився такий запис: «Витрачено на урочистий вечір: хліба печеного — 144 кг., м'яса — 176 кг., олії — 3,8 кг., грошей — 8000 крб.» Таку дрібноту, як капуста, огірки та інша городина, ніхто й не лічив.

І все це чомусь записано на рахунок колгоспу. Мабуть, помилково. Якось не віриться, щоб люди з таким розмахом та не схотіли платити по рахунку.

С. РИМАР.

м. Великий Токмак,
Запорізької області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

На дверях контори колгоспу ім. Кагановича ось уже кілька місяців красується така об'ява:

> Прийом колгоспників та інших громадян головою і бухгалтерією правління, видача довідок та інші різні питання — тільки по понеділках та п'ятницях, з 6 до 11 год.

Не приймають керівники артілі колгоспників та й край! А про те й не думають, що колгоспники можуть «не прийняти» їх самих.

Від бюрократизму є дуже хороші ліки: критика і самокритика. Приймати їх треба систематично.

Г. ЛИТВИН.

Перещепинський район,
Дніпропетровської області.

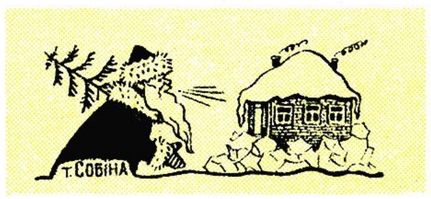

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Відгадай, чому жителі Білогірки перестали відвідувати свій Будинок культури?

Скажеш: сумно, мабуть, у ньому, чи, може, приміщення не опалюється...

Помиляєшся! Донедавна ніхто не скаржився, що сумно. Палива — теж вдосталь. Проте, скільки б ми не спалювали дров, — в приміщенні завжди, як у льодовні. Справа в тому, що секретар Білогірського райкому КП(б)У т. Собіна розпорядився віддати підвал Будинку культури під льодовню зливпункту.

Передай, Перче, свій привіт т. Собіні, який в буквальному розумінні слова заморозив роботу нашого Будинку культури.

М. КРАВЕЦЬ.

м. Білогірка,
Кам'янець-Подільської області.

ПОПРАВКА

У журналі № 1, на 7-й сторінці, в замітці «Друже Перче!» було написано, що заступник голови Миньковецького райвиконкому Тарасюк зайняв під квартиру приміщення дитячих ясел. Насправді Тарасюк заступник голови не Миньковецького, а Віньковецького райвиконкому (Кам'янець-Подільська область).

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У журналі № 1 було вміщено листа т. Юрги про те, що, коли він купував квитка в касі станції Жмеринка (Вінницька залізниця), то з нього, крім вартості квитка, взяли гроші ще й за те, що квиток нібито доставлено йому додому.

Як повідомило редакцію управління Вінницької залізниці, **касиру Зелинській за цей недостойний вчинок оголошено сувору догану з занесенням до особистої справи.**

* * *

До ПЕРЦЯ надійшов лист про зловживання керуючого відділком Зятковецького радгоспу Спицина. Зокрема, він обміняв власну миршаву свиню на радгоспівського годованого кабана.

За повідомленням прокуратури Гайсинського району (Вінниччина), **Спицина П. П. засуджено до 12 років позбавлення волі.**

З тем, надісланих на конкурс Перця

Мал. О. КОЗЮРЕНКА (за темою М. ВАЙСБОРДА м. Харків).

Календарний план роботи критика Дужепринциповенка.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, Тел. 5-30-31, 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць

Журнал «Перець» № 5 (184) (на украинском языке). Підписано до друку 1. III 1950 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 00633. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 910. Тираж 50.000 прим.

НАЙЦІННІШИЙ КАПІТАЛ

Мал. БЕ-ША

— У Радянському Союзі знову ціни знизили.
— А все тому, що там людину високо цінують!